

Selecció de poemes de Montserrat Lujol

JO COM DIRÉ T'ESTIMO?

Jo com diré t'estimo, si no sé
plegar la meva tenda i al dossier
que tu m'has preparat em nego a viure?
Si jo al teu ideal no em sé avenir
i brego, insatisfet, de cara a mi
i al ritme del teu goig no sé somriure?

EL MERCAT

Quina plaça més airosa
és la plaça del mercat;
la Vila s'hi sent joiosa
enfront de sa majestat.

En taules esplendoroses
té pollastres i conills,
i paneres molt formoses,
amb uns peixos com espills.

Moltons sense un bri de llana
i més d'un cabrit partit,
i vedelles amb ufana
per fer més ric el rostit.

Li porten, moltes pageses,
unes grans garbes de verd,
tomàquets, fruites enceses,
i manats de julivert.

Poms de violes boscanes
i toies de tots colors,
que ella sempre es sent amb ganes
d'oferir als seus compradors.

L'AMISTAT

Jo tinc al llavi la cançó madura,
jo duc al cor ressons d'eternitat.
Jo tinc la joia més amable i pura:
Tinc l'amistat.

Qui no coneix la seva melodia,
sent una aspror que li resseca el cor;
qui no ha fruit d'aquesta companyia,
en vida mor.

És l'amistat la que ens infon coratge,
és un caliu que esborra glaç i neu.
És un sojorn dintre el pelegrinatge...
per veure Déu.

LA NOSTRA FIRA

Déu te guard, Molins de Rei!
Tot just quan el febrer apunta
ve nostra fira de llei,
on tanta gent s'hi ajunta.

A la Fira hi ha de tot:
torrons, màquines, joguines,
xarlatans de cap de brot
i cavalls de crines fines.

A vegades els gegants
solen fer-hi la ballada,
ja que a tant petits com grans
els plau una desfilada.

Fira nostra: Per molts anys
jo et vull veure ben rumbosa;
amb els planters, els afanys
i enmig de rams de mimosa.

Per sempre vull festejar
ta reforçada centúria.
És tan bonic celebrar
la gràcia de ta vellúria!

Fira nostra: Dintre el cor
portem el teu rebombori.
Com escut de plata i or,
desitgem que mai no mori.

Sentint-nos ben catalans,
volem recordar tes gestes!
Volem avui, com abans,
que no et punxin mai arestes.

PRIMERA FLOR DE GERANI

Primera flor de gerani
dels testos del meu terrat;
amb un vermell espontani
em deixa el cor encisat.

La primavera anuncies
amb nota d'intens valor,
fent més amables els dies
que no duen feixugor.

Tens un llir que et rendeix culte
onejant ran dels teus peus,
i una margarida adulta
amb cents de flors com trofeus.

Mes tu ets l'única flor encesa
rumbejant de colors vius:
una petita bellesa
que els ulls acullen jolius.

JO PER ESCRIURE VULL LA FE

Jo per escriure vull la fe,
vull destil·lar substància viva;
el pensament que sigui ple
d'un ideal que tot ho activa;
i, donant joia, doni alè
ple de fermesa que captiva.

Brindem amb vi de l'ideal
que no ensopeix i dóna força;
brindem valents i amb el cap alt,
perquè la fe, que ningú torça,
ens acompanyi a aquell cim
on hi ha la vida sense escorça.

Branc ufanós, qui et té a la mà
sent ben a prop la meravella
del verb joliu, del parlar clar.
Com una rosa que esbadella
el seu cor gran per bé donar
tot el perfum que viu en ella.

NADAL! NADAL!

Vull un Nadal ben ple de bonhomia,
vull un Nadal que ens faci més germans;
vull un Nadal on la paraula pia
vibri pertot, fent-nos juntar les mans.

Ben lluny l'enuig, ben lluny el crit de guerra,
fem-nos mansois per contemplar el Nadó;
perennement fem reflorir la terra...
foragitem la fam i l'opressió.

Traiem del món el dol i la foscúria,
fem-nos humils, clamem de cara al cel:
Davant l'Infant s'allunyi tota fúria...
Fem un món nou que regalimi mel.

Nadal! Nadal! Paraula bella, eterna:
sigue'ns present tot l'any, tots els moments;
i enmig la vera llum que no enlluerna
implanta a cada cor bells naixements.

JA BEN DESPRESA

S'aferra dintre el pit el mot *vellesa*
i em deixa en un calfred de pensament;
decanto el meu esguard, i veig encesa
la galta del meu nét. Ja ben despresa,
bandejo del meu cor l'enyorament.